

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **A. T.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 marca 2015 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu

Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2014 r. o odmowie przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania, sygn. akt II AKo [...],

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 530 § 3 kpk i w zw. z art. 545 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 3 grudnia 2014 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, wskazując w uzasadnieniu, iż wyznaczony z urzędu dla skazanego obrońca nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, zaś skazany wezwany do uzupełnienia braku formalnego własnoręcznie sporządzonego wniosku, w określonym terminie braku tego nie uzupełnił.

W zażaleniu skazany podniósł, że w sprawie, w której złożył wniosek o wznowienie postępowania nie przeprowadzono postępowania w sposób właściwy, a cały proces był wadliwy. W końcowej części swoje zażalenia wniósł o wnikliwe zbadanie sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać uwzględnione. Analiza akt sprawy nie pozostawia wątpliwości, że zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie

postępowania wydane zostało po tym, jak pouczone skazanego o konieczności podpisania przez adwokata ustanowionego z wyboru – wobec faktu, iż obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania – złożonego wniosku o wznowienie postępowania (k.18). W zakreślonym terminie skazany braku tego nie uzupełnił, co skutkowało wydaniem kwestionowanego obecnie w zażaleniu zarządzenia. Nie dostrzegając naruszeń przepisów procesowych należało zatem zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy. Podkreślić należy przy tym, że skazanemu wyznaczono już obrońcę z urzędu, a zatem uzyskał on pomoc prawną. Prawo do obrony dla strony, która wykazała niemożność poniesienia kosztów obrony bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), jest realizowane poprzez przyznanie - z urzędu - obrońcy dla wykonanie określonej, objętej przymusem adwokackim, czynności procesowej. W tak ujmowanym prawie nie mieści się natomiast gwarancja dla skazanego, aby wyznaczony obrońca z urzędu dokonał takiej czynności w sposób jaki oczekuje skazany, chociażby obrońca ten nie dostrzegał istnienia jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do dokonania takiej czynności (por. postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, Lex nr 567077). Przypomnieć należy również, że obowiązujące przepisy k.p.k. nie nakładają na właściwy sąd obowiązku wyznaczania kolejnego (lub kolejnych) obrońcy (obrońców) z urzędu dla zbadania istnienia podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, po tym jak wyznaczony uprzednio do takiej czynności obrońca z urzędu stwierdził brak podstaw do złożenia takiego wniosku i poinformował o tym sąd. Na zakończenie wskazać również należy, że poza zakresem obecnych rozważań muszą znaleźć się te okoliczności, które zostały podniesione przez skazanego, a które wskazują na uchybienia w zakresie toczącego się postępowania karnego. Okoliczności te mogą być przedmiotem ocen tylko wówczas, gdyby w oparciu o nie doszło do złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.